

I disagree with the recommendation, but do like much of the text (e.g., the first paragraph). See my arguments at the end.

מרב מיכאלי — מנהיגה חברתית למופת

20:00 22.03.2021 ומי שלום שטרית

שוב, ואולי ביתר שאת, אני מצביע למפלגת העבודה — הפעם בראשות מרב מיכאלי. כן אותה מפלגת השלטון שבה יריתי חצי ביקורת רבים על מדיניותה הקשה כלפי העולים המזרחים, ובטח כלפי הערבים, בעשורים הראשונים להקמת המדינה. כתבתי על כך מאות אלפי מילים. אני לא רוצה לעסוק בכך עכשיו. כעת אני יוצא מנקודת המבט של ההווה.

מבחינה חברתית וכלכלית, המצב הוא בכי רע בלי קשר לקורונה. הליכוד עוסק כבר יותר מארבעה עשורים בפרויקט פירוק מדינת הרווחה. לו היינו נרדמים לרגע או שניים, הם היו מבטלים את חוק ביטוח הבריאות הממלכתי (תארו לכם את שנת הקורונה בלי החוק הזה), מפריטים את הביטוח הלאומי ומוציאים אל מחוץ לחוק את איגודי העובדים ואת העבודה המאורגנת בכלל. הליכוד הביא לכאן את כל הרעות החולות מבחינה חברתית וכלכלית. הם מודדים צמיחה ומנפנפים בדירוג האשראי הבינלאומי, אבל את אלה אפשר תמיד להעלות על ידי טיפוח בועות המניבות מיליארדים למעטים. זה מזכיר מנהלי בתי ספר שמסתירים תלמידים מוחלשים בימי בחינות המיצ"ב, כדי להעלות את הציין הבית־ספרי. אנחנו, הסוציאל דמוקרטים, מכוונים תמיד לפתרונות לכלל האוכלוסייה.

וכאן צריך להודות על האמת: היו גם דברים טובים בתשתיות החברתיות שהניחה כאן מפא"י ההיסטורית, והימין האנטי־חברתי מפרק ומחסל אותם בהתמדה, כאילו היו אויבי האנושות. לשני הורי, שעברו את גיל 80 שיהיו בריאים, יש פנסיה תקציבית וקורת גג וביטוח בריאות וקצבת ביטוח לאומי, והנחה בתרופות ובארנונה ובתחבורה ציבורית. זה מה שנקרא, ביטחון קיומי. הם עבדו עשרות שנים ויכלו לפרוש בביטחון.

לי ולרבים מבני דורי כבר לא תהיה פנסיה תקציבית. שלא לדבר על בני ה-40 ועל בני ה-20, שאותם הממשלה הזאת, כמו קודמותיה, משליכה אל עתיד עולם מעורר חרדה. ראוי להזכיר כאן את הסאגה המטרידה של העצמאים הקטנים והבינוניים, העובדים כמו עבדים ללא שום ביטחון. תנועה חברתית חייבת לצאת מתוך הנחת יסוד שאנחנו לא רוצים להיות אמריקה, כי אמריקה לא מאמינה בביטחון קיומי לאזרחיה. ואל תתרגשו מהמיליארדים שהם שופכים בעתות כאלה — זה כמו פלסטר לדימום רציני.

אני תומך במיכאלי כי היא לא רק מדברת על הדברים האלה, אלא מאמינה בהם ולא תנטוש אותם. אני תומך במיכאלי כי היא מדברת על בניית המפלגה כתנועה סוציאל־דמוקרטית בישראל. אני תומך בה כי היא מאמינה בתהליכים ובמסע מפרך ללא קיצורי דרך. היא ישרה, הגונה, אמיצה ונחושה, חפה מהצגות ופוזות.

אני שמח שהיא לא עסקה בשאלה המטומטמת "איך למשוך מזרחים מהימין". אין דבר שמקומם אותי יותר מזה. המצביעים המזרחים הוכיחו במערכות בחירות רבות מאז 1977, שהם מסוגלים לנוע על הציר הפוליטי כשהם מזהים אלטרנטיבה. אני לא מודאג. צריך לבנות מפלגה חברתית אמיתית וחזקה, ואזרחים רבים, מכל מוצא ודור, יזהו בה את הדבר הנכון. העולם עשה צעדים מטורפים ימינה מבחינה כלכלית (שתמיד מלווים במידה אנטי־דמוקרטית), ועכשיו, בזכות הצעירים, הוא אט אט מתפכח. אפילו ארה"ב, גם כל הקפיטליסטים, הולכת להשיק בקרוב את הניו דייל הגדול בתולדותיה.

המסע מתחיל עכשיו עם שבעה מנדטים ורשימה של נשים ואנשים יפים וטובות. אני יודע שהמסע עם מיכאלי יהיה מסע אמיתי. לא להיבהל מאופוזיציה. לעשות עבודת נמלים בכל הארץ, בקרב צעירים, כולל רבים שיאיר לפיד קוסם להם. התפישה הבורגנית הלבנה של לפיד עוד לא עמדה למבחן השלטון. זו מפלגה של אנשים שרוצים להציל את עצמם, בדומה למפלגות החרדיות. הם לא מדמיינים אחריות כלפי החברה כולה. הפוך מסוציאל־דמוקרטיה. אנחנו צריכים להקים תנועה שרוצה להציל את כל החברה ללא הבדל דת, מוצא, תרבות ומין. תיקון עולם מתחיל כאן.

פרופ' שטרית הוא ראש בית הספר לאמנויות הקול והמסך במכללת ספיר

כפי שכתבתי בהערת הפתיחה, אני מעריך את היכולת (הנדירה במחוזותינו) לבקר את מפא"י ההיסטורית מבלי להשליך את הביקורת הזו על מפלגת העבודה הנוכחית. כמובן שיש להפעיל את אותה פרקטיקה גם על מפלגות אחרות: יש לשפוט אותן לפי ההווה שלהם ולהתייחס לעבר שלהם רק ככלי פרשני בו יש להשתמש בזהירות.

מצד שני קשה לי לכנות את מי שמחליטה שלא לדבר על "כיבוש" (או על דיכוי של מיליוני תושבים (אשר נמשך כבר יותר מיובל שנים)) בתואר אמיצה ולסיום, ראוי לציין שמפלגת העבודה איננה המפלגה היחידה שמחזיקה בחזון החברתי-כלכלי הנ"ל.